

BİLİM İNSANLARININ İZİNDE

Ada Lovelace

MUSTAFA ORAKÇI

ÇİZER: HAZAL AVCI

MACERA NASIL BAŞLADI?

Merhaba, Ben **Duru**. İlkokula gidiyorum. Çok yakın iki arkadaşım var: Mete ve Tanju. Biz, üç kişiyiz. Aslında arkadaşlığımız çok önceden başladı.

Mete, hemen yanımızdaki evde oturuyor. **Tanju** da onun yan komşusu.

Annelerimiz üçümüzü de getirip bu okula yazdırmış. Mahallede olduğu gibi sınıfta da hep yan yanayız.

Ben, sınıf öğretmenimiz olan Asım Öğretmen'in laboratuvar asistanıyım.

Zaten her şey de bu yüzden başladı.

Tanju bir gün defterini laboratuvar da unuttuğunu fark etti. Üçümüz birlikte defteri almaya gittik.

Laboratuvara vardığımızda içeride kimse yoktu. Defteri alıp tam çıkacakken büyük dolaptan gelen gürültüler duyduk. Asım Öğretmen dolabın içinden çıktı. Oldukça kötü görünüyordu. Yaralanmış, ayağı da incinmişti.

Çok geçmeden Asım Öğretmen durumu bize açıkladı. Şaşırmıştık. Çünkü o, bir zaman yolcusuydu ve iyilik için mücadele ediyordu. Zamanda yolculuk yaparak geçmişte yaşanmış olayları değiştirmek isteyen kötü niyetli iki zaman yolcusunu engellemeye çalışıyordu.

Asım Öğretmen iyi durumda değildi. Bu sebeple onun yerine zamanda yolculuk yapacak güvenilir kişilere ihtiyaç vardı. İşte, onlar bizdik.

Asım Öğretmen bize üç tane de kolye verdi.

– Bunlar sizin dönüş biletleriniz, dedi.

Amacımız belliydi. Geçmişe yolculuk yapıp Ateş ve Poyraz adındaki kişileri durduracak, onların zamanı değiştirmelerine engel olacaktık.

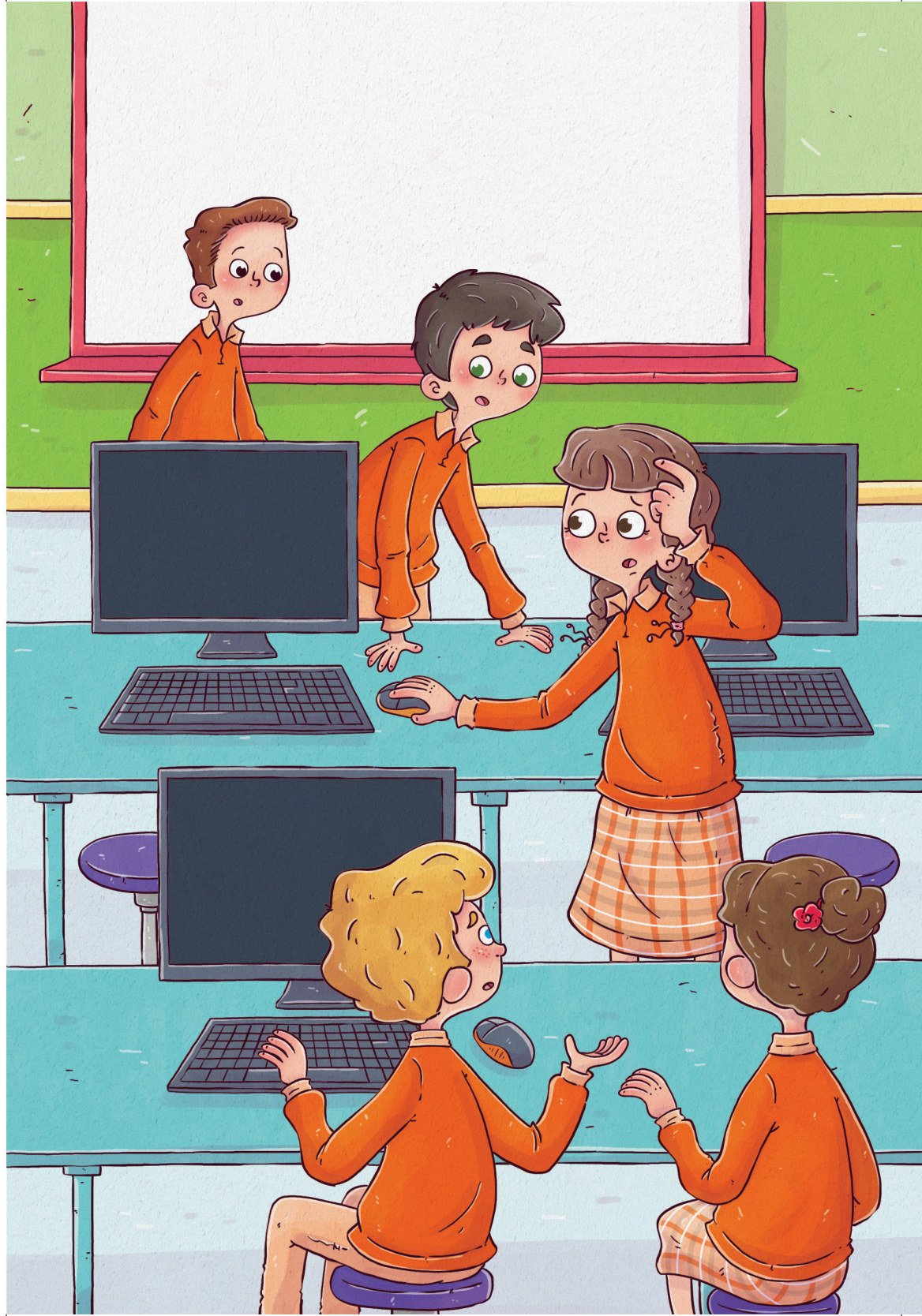
MEKTUP

Okulda, kodlama dersimiz için bilgisayar sınıfına gittik. En sevdiğim derslerden biri bu dersti. Ancak sınıfta oldukça ilginç bir durum vardı. Başına oturduğum bilgisayar çalışmadı. Ben de hemen kalkıp başka bir bilgisayara geçtim ancak yine olmadı. Sınıftaki tüm bilgisayarlar bozuktu, çalışmıyordu. Öğretmenimiz durumu çözmek için dersi erken bitirdi. Buna neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Tanju ve Mete'yle birlikte Asım Öğretmen'in yanına gittik.

Asım Öğretmen de masasında oturmuş, kırık ayağını uzatmış hâlde gazete okuyordu.

- Günaydın öğretmenim, bugün çok ilginç bir şey oldu.

Asım Öğretmen sözümü kesti.

- Biliyorum çocuklar, bilgisayarlar çalışmadı, değil mi?

- Evet, nereden bildiniz?

- Çünkü hiçbir bilgisayar çalışmıyor. Sadece sizinki değil, hiç kimseninki... Dünya bir krizin eşiğinde. Bilgisayarların hiçbirinde yazılım yok. Hayat durma noktasına geldi. Bütün gazeteler bundan söz ediyor.

Asım Öğretmen, bize gazeteyi uzattı. Biz de okumaya başlamıştık ki bir postacı geldi:

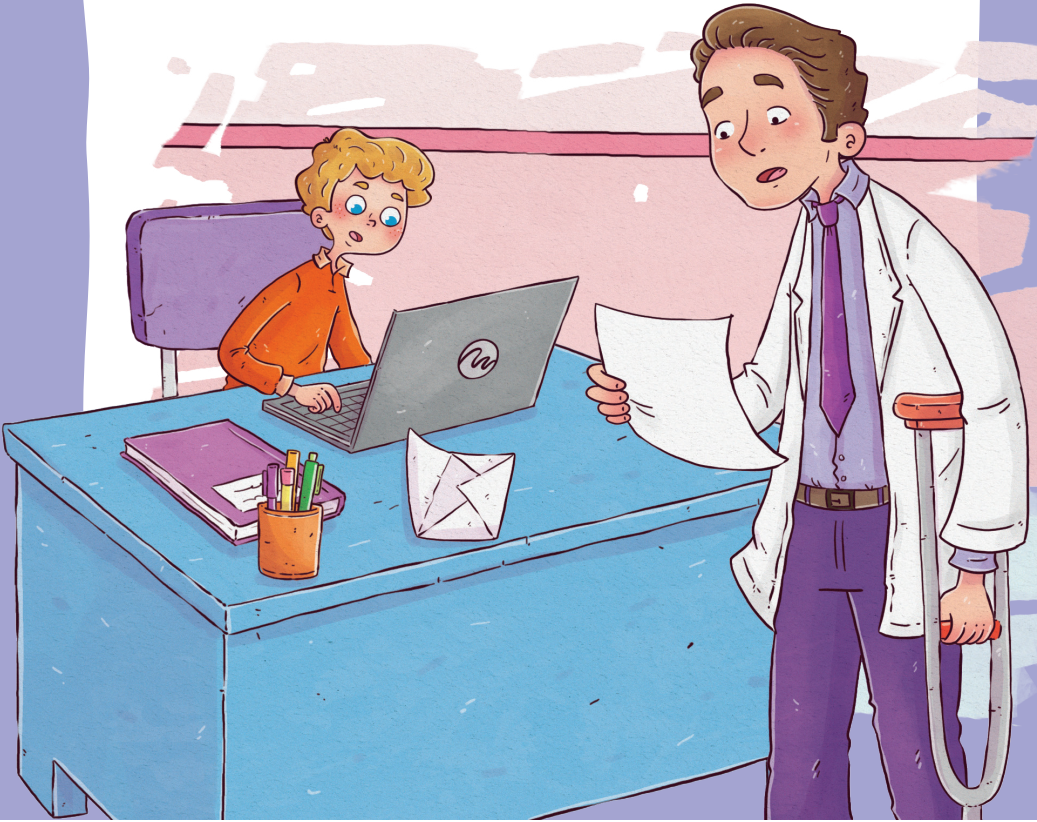
- Asım Bey, bir mektubunuz var.

Asım Öğretmen, böyle bir mektup beklemiyordu sanırım. Bir bize, bir de postacıya baktı. Mektubu eline aldı, zarfın üstünü okuyunca şaşkınlığı daha da arttı. Ardından mektubu sesli okumaya başladı:

“Size mesaj atmak isterdik ama galiba hiçbir dijital kanal alışmıyor. Yoksa bilgisayarlara bir şey mi oldu? Bu sefer bize engel olmadınız. Çok yazık! 1843 yılına bakmanızı oneririz. Size bol şans. Kendinize iyi bakın.”

- Ateş ile Poyraz

Mete hemen bilgisayarın başına oturdu ve klavyeye dokundu ama değişen bir şey yoktu.

- Söylenen tarihe bakacaktım ama bilgisayarın çalışmadığını unutmuşum, dedi.

Asım Öğretmen kitaplığına gitti ve kocaman tek ciltlik bir ansiklopedi getirdi. Onu karıştırmaya başladı.

- 1843 yılında ne olduğunu öğrenmeliyiz. O yılda yazılımla, yani bilgisayarla ilgili bir şeyler olmuş olmalı.